

Grad je te zime bio hladan kao čelik i miran kao kamen. Sneg nije prestajao da pada otkako je počeo. Snežne oluje su besnele, a oštar vetar je bacao pahuljice na prljave gradske ulice i na oronule kuće. Sneg nije prestajao još od poslednjih nekoliko dana prethodne godine dok su Dečak i Vrbana zajedno s čarobnjakom Valerijanom bili upetljani u njegov bezuspešan pokušaj preživljavanja.

A onda, poslednjeg jutra u godini, oluja je prestala, ali i dalje su iz dana u dan velike paperjaste bele pahulje lagano padale, prekrivajući prljavštinu i blato, zaogrćući trulež starog Grada u debeli plašt devičanske beline.

Sneg je prekrrio polomljene crepove i dimnjake, sakrio je sve tragove okrunjenih zidova i trulih doksata i duž svake uličice, ulice, avenije i bulevara prostro je čist i mek beli tepih koji se svake noći obnavljao.

Činilo se da sneg pokušava da očisti poročni Grad ili makar da sakrije njegovo zlo pod pokrov zaborava. Svake noći staro, odvratno i mračno bilo je zamenjeno nečim novim, mladim i lepim.

Međutim, ovaj preporod je imao cenu. Bilo je hladno, strahovito hladno i Grad se smrzao i mrtvački umirio.

Zajedno s njim, nešto se i u Dečaku smrzlo.

Suviše toga se desilo prebrzo.

Valerijan. Dečak nije mogao ni da počne da razmišlja, da razume išta u vezi s Valerijanom. Jedva da je mogao da oseti bilo šta.

Bilo mu je teško da razvrsta, a kamoli da shvati događaje iz mrtvih dana s kraja godine koja je upravo otišla u nepovrat noseći sa sobom Valerijana. Pored Valerijanove smrti, postojalo je i ono što je Kepler rekao, neposredno pre samog kraja – nešto što je od tada neprestano pritiskalo Dečakove misli, ta istina koja je još bila nerasvetljena.

Da je Valerijan Dečakov otac.

Nova godina samo što je počela, bila je stara samo nekoliko sati kad je Dečaku oteta poslednja uteha.

Vrbana.

„Dođi, Dečače. Vreme je.”

Dečak se na trenutak odvojio od prozora kraj kojeg je stajao i posmatrao sneg kako pada. Pokušavao je da posmatra putanju jedne pahuljice do tla, ne znajući baš zašto to čini. Kao da je bio posednut. Svaka pahulja koja je pala na tlo dodatno bi prekrila mračne grozote Grada. Sakrila bi užas i otupela sećanje. Ako bi sneg nastavio da pada, možda bi i strava nestal a.

Ponovo je obratio pažnju na sneg.

„Dečače”, još jednom je Kepler pozvao s vrata. „Vreme je da pođemo.”

Dečak se okrenuo svom novom gospodaru.

„Vreme je za šta?”

Kepler je ušao u Dečakovu sobu. Bila je to mala, skromno nameštena soba s krevetom, stolicom i umivaonikom, ali nakon minijaturnog prostora u kom je spavao kod Valerijana, to je bio pravi luksuz. Dečak se još nije navikao na sve to i često se budio noću. Osećao se nezaštićeno i ranjivo, kao da ga sama smrt vreba. Ipak, to nije imalo mnogo veze s njegovom novom sobom.

Kepler mu se pridružio kraj prozora i podigao je svoju mršavu ruku da bi dodirnuo Dečakovo rame, ali se Dečak izvio i povukao

unazad. Razočaranje se primećivalo na Keplerovom licu dok se i sam povlačio.

„Za sahranu”, rekao je brzo. „Još uvek želiš da ideš na sahranu?”

Dečak je nemo klimnuo glavom.

„Zar je već peti”, pitao je, ali Kepler nije obraćao pažnju na njega.

„Čekaću te u hodniku za pet minuta”, rekao je i izašao.

Peti januar. Korpova sahrana. Dečak nije mogao da veruje da je prošlo već pet dana otkad je Valerijan umro.

Trebalo bi i njega sahraniti, pomislio je dečak.

Međutim, nije imalo šta da se sahrani.

„Samo još dvadeset pahuljica”, reče Dečak u sebi, „onda ću se spremiti.” Posmatrao je zanimljiv ples svake pahuljice koja je padala i pokušavao je da pogodi na koju će stranu pasti, da li će promašiti vrh baštenskog zida ili će možda u poslednjem trenutku promeniti pravac i povećati debeli snežni pokrivač na zidu za nevidljivu meru. Nekoliko trenutaka kasnije počeo je ne samo da predviđa, već je pokušao i da utiče na putanju svake pahulje, gurajući ih svojim umom kroz smrznuti vazduh iza prozora, iako je znao da je ono što zamišlja nemoguće.

„Dečače! Vreme je da pođemo.”

Dečak je odvratio pogled od prozora, zgrabio svoj kaput s naslona stolice i potrčao kroz vrata.

„Stižem”, viknuo je. Nije želeo da propusti sahranu. Nije to bilo zato što je toliko želeo da sahrani Korpa, upravnika pozorišta ukome su Valerijan i Dečak nastupali. Korp je ubijen nekoliko dana pre Valerijanove nesreće. Dečaku se prilično sviđao stari

debeli upravnik i osetio je da bi trebalo da mu oda poštu time što će otići na sahranu, ali to nije bio pravi razlog zbog kojeg je želeo da bude tamo. U poslednje vreme proveo je toliko vremena na grobljima da mu je bilo dovoljno za ceo život.

Pravi razlog bila je Vrbana. Dečak se nadao da bi ona mogla da bude tamo.

Pet dana je prošlo otkad ju je poslednji put video, ali ti dani behu dug zamagljen san u kome se borio da kontroliše događaje i nije uspeo. Bio je nesposoban da trezveno misli ili dela.

Kepler ju je oterao.

Samo nekoliko sati posle Valerijanove smrti, Kepler se vratio do mesta u srušenoj sobi u kuli Valerijanove kuće na kom su se oni krili.

„Dečače, ti od sada radiš za mene”, rekao je. „Sve sam pripremio. Idi mojoj kući. Čekaj me tamo. Vrbana, pođi sa mnom, treba mi tvoja pomoć.”

Međutim, to je bio trik. Vrbana mu nije bila potrebna ni za šta drugo nego da je ostavi negde i da se vrati bez nje.

Dečak je vikao na Keplera kad je otkrio šta se dogodilo. Kad je bio s Valerijanom, Dečak je bio tako uplašen i zbunjen, ali uopšte mu nije bilo teško da se ljuti na Keplera, nije se plašio ni da više na njega.

„Vrati je”, vrištao je na svog novog gospodara koji je stajao lagano klimajući glavom.

„Ne možeš to da nam radiš! Vrbana je sada sve što imam. Vrati je.”

Kepler je nastavio da klima glavom.

„Pogrešno, Dečače”, rekao je. „Sada imaš mene. Upoznaćemo se bolje. Potreban si mi, a i Valerijan se pobrinuo da ne budeš sasvim neobrazovan.”

„Zašto sam ti potreban?”

Kepler je oklevao. Dečaku se to nije svidelo.

„Trebam tvoju pomoć. Pomoći ćeš mi oko mojih planova. Vremenom ćemo se zavoleti. To je sve što treba da znaš za sada.”

„Neću...”, rekao je Dečak. „Ja samo želim Vrbanu. Zašto i ona ne može ovde da živi?”

„Ne brini, ona je na apsolutno sigurnom mestu”, nastavio je Kepler. „Ona radi, pa će moći da se stara o sebi. Ne treba više o njoj da razmišljaš.”

„Reci mi gde je ona”, zahtevao je Dečak. „Dozvoli mi da odem do nje!”

Dečak je vikao i vrištao, ali je Kepler sve to podneo i ostavio ga da se snađe u svojoj novoj sobi.

Od tog izliva besa, Dečak je provodio vreme gledajući kroz prozor i maštajući. Pokušavao je da nađe smisao u stvarima koje nemaju smisla. Da je Valerijan bio njegov otac sve to vreme, a da on to nije ni znao. I Kepler. Zašto je želeo da odvoji Vrbanu od njega? Zašto je mislio da mu treba Dečakova pomoć? Kepler je bio dovoljno bogat da zaposli desetinu pomoćnika, pa zašto je onda *on* tako poseban?

Odgovori nikako nisu dolazili i kako su dani prolazili, Dečaka je hipnotisao sneg koji je padao i kao da nije nameravao da ikada prestane.

Valerijan mu je jednom rekao da se sve pahulje razlikuju jedna od druge. Svaka ima svoju mustru, svoj identitet i dok su padale s

neba, Dečak je otkrio da svaka ima svoje ponašanje. Nije bilo dve pahulje koje su padale na isti način. Svaka je bila jedinstvena – upravo, mislio je dečak, kao ljudi. Kad bi pahulja pala na pogrešno mesto, na topao krov ili u baricu, nestala bi odmah, nestala bi zauvek. Njena jedinstvena priroda bila je izgubljena. Dečakove misli ponovo su se okrenule ka Valerijanu, ka Vrbani.

Kad je pošao, shvatio je da ne može jasno da prizove u sećanje njeno lice, iako su bili razdvojeni svega nekoliko dana. Morao je da se natera da se seti njenih nežnih crta lica i duge kose i bio je zadovoljan tek kad je mogao ponovo jasno da zamisli njen lik.

Sad je trčao niz stepenice u Keplerovoj kući i video je svog novog gospodara kako ga nestrpljivo čeka.

Pošli su kroz gradski snežni pejzaž.

„Hajde da završimo s tim”, rekao je Kepler iznervirano. „Ovo je još jedan hladan dan i ne želim da ga provedem na nekom zabačenom groblju.”

Sad je Dečak morao da drži korak s Keplerom i da izbegava veće gomile snega na ćoškovima i ispuštima, ali je ipak povremeno morao da zagazi u sneg koji mu je sezao do kolena. Sa svakim korakom Dečak je raznosio identitete hiljada pahuljica, ali sada nije osećao krivicu zbog toga.

Njegov um je bio usredsređen na jednu stvar, na Vrbanu, i na to zbog čega je Kepler želeo da ih razdvoji.

Samo je nekoliko sati prošlo od Valerijanove smrti i Dečak je već bio pod kontrolom Valerijanovog navodnog prijatelja Keplera. U stvari, Dečak je otkrio da su on i Valerijan bili smrtni neprijatelji i da je Kepler doprineo Valerijanovoj smrti. Bila je to tužna priča. Makar će ga susret s Vrbanom podsetiti na normalnost, na

dobrotu i brigu, iako ona nema objašnjenje za ludilo koje vlada u njegovom svetu.

Bez obzira na to što je živeo kao u izmaglici od Nove godine, Dečak je mogao da oseti da se u njemu bude nove emocije. Shvatio je da oseća nešto prema Vrbani, možda zato što je videla stvari onakvim kakve su zaista bile. Da će možda jednog dana videti svoj život s Valerijanom iz drugog ugla. Da je prava nevolja u životu uvek ispred tebe – a to je u stvari budućnost sa svim svojim iznenađenjima i opasnostima na koje nailaziš. Pretpostavio je da to ima veze sa odrastanjem.

Sahrana je trebalo da se održi u maloj crkvi svetog Hilarija u četvrti Veština, nedaleko od starog pozorišta, koje je bilo zatvoreno od Korpove smrti. Dok su se Dečak i Kepler približavali četvrti, Dečak se iznenada setio nečeg što je potpuno zaboravio. Njega je i dalje tražila gradska straža zbog sumnje da je umešan u Korpovo ubistvo. Kao i Vrbanu.

„Čekaj”, rekao je Kepleru.

„Šta je sad, Dečače”, pitao je Kepler, zaustavljajući se. „Ako nastavimo ovako, zakasnićemo. Nisam očekivao da je sneg tako dubok.”

„Straža. Šta ako oni dođu na sahranu – i potraže Vrbanu i mene?”

„Ne treba da se plašiš”, rekao je Kepler. „Raspitao sam se. Promenili su mišljenje. Misle da je Fantom ubio Korpa. Kad su razmislili o svemu, uočili su mnogo sličnosti između tog ubistva i drugih žrtava. Ogromna sila. Veliki gubitak krvi. Nije to nešto što ste ti i Vrbana mogli da uradite.”

Dečak je samo delimično bio razuveren. Po njegovom iskustvu, stražu je činila gomila glupaka, koji mogu da menjaju mišljenje iz minuta u minut. Međutim, vredelo je rizikovati da ga uhapse ako je to značilo da će videti Vrbanu.

Bili su na kraju uske uličice koja se širila u mali trg koji se zvao Dvorište bunara, na čijem je daljem kraju Dečak video bok crkve svetog Hilarija. Činilo se kao da se crkva ugurala u niz viših zdanja koja su je okruživala, iako je zapravo crkva bila tamo prva. Obišli su crkveni zid i stigli do porte koja se nalazila iza zgrade. Ljudi su se okupljali oko rake s mukom iskopane u smrznutoj zemlji. Sneg je i dalje padao. Sahrana je trebalo da otpočne.